

Predmet: Ključ - Velagići

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 10/2018

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142, st. 1 KZ SRJ

Optuženi: Željko Maričić

Branilac: adv. Gordana Božilović Petrović

Tužilaštvo za ratne zločine: Ognjen Đukić

Sudsko veće: sudija Vinka Beraha-Nikićević, predsednica veća

sudija Vera Vukotić, članica veća

sudija Vladimir Duruz, član veća

Glavni pretres: 08.03.2019.

Optužnica

Optuženi Željko Maričić se tereti da je krajem maja 1992. godine, kao pripadnik VRS, došao u prostorije Osnovne škole „Nikola Mačkić“, u kojoj je bio zatvoren veći broj civila – muškaraca bošnjačke nacionalnosti iz naselja Velagići, Pudina Han, Sanica, Krasulje, te još nekoliko naselja sa područja Opštine Ključ, među kojima su bili Mirsad Dervišević, Latif Salihović, Mujaga Selman, Senad Draganović, Hamdija Kumalić i Rifet Kalabić. Njih je fizički zlostavljao tukući ih rukama, nogama na kojima je imao vojničke čizme, palicom i drugim predmetima po svim delovima tela, stavljajući Senadu Draganoviću nož ispod grla, preteći mu da će ga klati, usled čega su Mirsad Dervišević te Hamdija Kumalić u više navrata padali u nesvest, a nakon što bi došli svesti, okrivljeni je ponovo nastavljao sa sličnim zlostavljanjem. Nakon što su civili posle celodnevnog zlostavljanja smešteni u autobuse i krenuli prema logoru, okrivljeni je prišao Mirsadu Derviševiću, pa je ga nastavio tući palicom po svim delovima tela, a kada se Mirsad Dervišević pokušao skloniti pod sedište autobusa, izvadio je nož i ubo ga u leđa.

Saslušanje optuženog

Iznoseći svoju odbranu, optuženi je naveo da delimično priznaje krivično delo za koje se tereti. Naime, priznao je da je tukao oštećene, ali ne u tolikoj meri kako je to navedeno u optužnici. Jako mu je žao tih ljudi i iskreno se kaje zbog svojih postupaka prema njima, navodeći da je to učinio isključivo iz razloga što je bio pod uticajem alkohola. U tom periodu je mnogo pio, posebno kada je saznao da je njegov sin, koji je imao godinu i po, oboleo od epilepsije i autizma. Pio je dnevno po litar žestokog alkoholnog pića i desetak piva. Objasnio je da je rođen i odrastao u Ključu, gde je imao dosta prijatelja Muslimana, ni sa kim nije bio u sukobu, nije imao nikakvog razloga da zlostavlja zatvorene civile, ali to je učinio jer je bio pijan i nije imao kontrolu nad svojim postupcima. Radio je u firmi „Šumatransport“ kao vozač, kada je u maju 1992. godine mobilisan u sastav VRS. Pozvan je da dođe sa kamionom firme u mesto Kula kod Mrkonjić Grada. Nosio je SMB uniformu i imao je automatsku pušku, dok nož i palicu nije

1

imao. Poznato mu je da je u to vreme rezervni sastav policije po selima hapsio Muslimane. Nije umeo da objasni zbog čega je došao do osnovne škole, u koju je ušao sa nekim ljudima. Pre dolaska u školu bio je u kafani i pio. Kada je ušao u školu, došao je do fiskulturne sale u kojoj je bilo oko 200 zatvorenih ljudi. Njih su vodili na saslušanje u neke kancelarije, a posle toga su ih vraćali u salu. Ispred sale je bilo i drugih rezervista i naroda. Udarao je zatvorene civile rukama i nogama, ali nije imao ništa u rukama, niti je nosio nož. Nije ih udarao u tolikoj meri da bi padali u nesvest. Nije mu poznato koliko je to trajalo, ali je siguran da nije ulazio u autobus kada su zatvorene civile povelili u logor na Manjači. Ne seća se da li je neko drugi imao nož ili palicu. Misli da su ga pripadnici rezervnog sastava policije izbacili iz sale. Bio je ispred sale kada su ljude izvodili prema autobusima i tada je udario nekoliko ljudi nekom palicom. Poznaje neke od oštećenih – Mirsada Derviševića i Mujagu Selmana, koje je udario. Nije umeo da objasni zašto ga oštećeni Dervišević tereti da ga je ubio nožem, jer je sa njim „bio dobar”. Na pitanje iz kog razloga tokom istrage nije naveo da je u kritičnom periodu pio, odgovorio je da mu je tadašnji branilac savetovao da negira izvršenje krivičnog dela.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 11. april 2018. godine, sa početkom u 09:30 časova.